

Arrest

nr. 138 315 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 30 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De thans bestreden bijlage 20 is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgische referentiepersoon, de Belg moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt".

Om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon te bewijzen worden twee attesten van het OCMW voorgelegd (dd. 04.10.2011 en 31.01.2012) waaruit blijkt dat de Belgische echtgenote van de betrokkene in de periode 01.01.2011 tot 31.01.2012 een leefloon werd uitgekeerd. Nog volgens artikel 40ter worden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon (...), niet in aanmerking genomen". Verder worden er geen bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd.

De betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen".

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM. Na het citeren van deze bepaling betoogt hij als volgt:

"Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft op grond van artikel 8 EVRM reeds geoordeeld dat een staat een verblijfsrecht moet toekennen aan een familielid van een ingezetene, zelfs als dat lid geen eerder verblijfsrecht in die staat had. Met name moet in concreto nagegaan worden of de belangen van de staat opwegen tegen de belangen van de familieleden (bv. EHRM 21 december 2001, Sen t. Nederland, stuk 9, tevens te consulteren via de HUDOC-databank van het Europees Hof).

In het arrest Sen t. Nederland moest het EHRM zich buigen over een weigering van een verblijfsrecht aan de dochter van twee in Nederland levende Turken. Het Hof oordeelde dat aan de verzoekers "geen andere keuze werd gelaten dan hun situatie die ze in Nederland hadden verworven op te geven of het gezelschap van hun oudste dochter op te geven". Het Hof besloot dat "de verwerende staat geen rekening heeft gehouden met de nood aan een rechtvaardig evenwicht tussen, enerzijds, de belangen van de verzoekers en, anderzijds, haar eigen belang om de immigratie te controleren" (stuk 9, arrest, rn. 41, vrije vertaling). Om deze redenen besloot het Hof dat art. 8 EVRM was geschonden. De gelijkenis met de situatie van verzoeker en diens echtgenote en stiefdochter is treffend. In het hierboven aangehaalde arrest overwoog het Hof dat het volstrekt onredelijk was om geen verblijfsrecht toe te kennen. Het wees uitdrukkelijk op volgende relevante feiten: het feit dat de leden met wie hereniging werd beoogd op het ogenblik van de aanvraag reeds zes (zie rn. 30) jaar in Nederland leefden en daar waren geïntegreerd, en het feit dat enkele familieleden in Nederland waren geboren, daar school liepen, terwijl zij geen enkele wezenlijke band hadden met het land waarnaar ze zouden moeten Verhuizen. In die omstandigheden vond het Hof de meest adequate oplossing in een toekenning van een verblijfsrecht aan het in Turkije verblijvende familielid (arrest, rn. 40). Bij al deze overwegingen verwees het Hof uitgebreid naar voorgaande rechtspraak, zodat sprake is van een verankerde visie.

In huidige procedure kan een gezinsleven best worden bewerkstelligd door de toekenning van een verblijfsrecht aan verzoeker.

Zijn echtgenote en stiefdochter wonen immers reeds zeven jaar in België en hebben hier een leven opgebouwd. Zij hebben inmiddels ook de Belgische nationaliteit verworven. Verweerders echtgenote volgt een opleiding onder begeleiding van het OCMW, en de stiefdochter loopt hier school (stuk 8). Noch de echtgenote, noch de stiefdochter hebben enige banden met Wit-Rusland. De stiefdochter spreekt zelfs de taal niet. Hun vroegere banden met hun geboorteland Kazachstan (stukken 4-5) zijn bovendien reeds lang vervaagd, zeker voor de stiefdochter, die bij aankomst in België slechts vijf jaar oud was (stuk 5). Zowel verweerders echtgenote, als zijn stiefdochter is helemaal in de Belgische samenleving geïntegreerd, getuige daarvan onder meer hun Belgische nationaliteit. In het licht van de omstandigheden mag het duidelijk zijn dat verweester geen correcte afweging heeft gemaakt van het algemeen belang om de immigratie te controleren en de private belangen van verzoeker en diens gezin. Verzoeker vormt immers geen bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, terwijl zijn gezin door de beslissing van verweester wel wordt ontwricht. Bijgevolg is de bestreden beslissing in het licht van de rechtspraak van het EHRM manifest in strijd met artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.2. Uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij waarbij een uittreksel uit het bevolkingsregister werd verstrekt, blijkt dat verzoeker op 11 december 2014 de status “*alleenstaand*” heeft. Ter terechtzitting wordt daaromtrent geen duidelijkheid verschaft. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker alsnog een gezinsleven leidt met zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.3. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.4. Verzoeker, die blijkens het administratief dossier geen legaal verblijf in het Rijk kent voor zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en hieromtrent ook geen duidelijkheid verschaft in zijn verzoekschrift, toont met zijn beknopt betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn echtgenote te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden – vaststelling die verzoeker totaal ongemoeid laat in zijn verzoekschrift – en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt, houdt niet in dat zijn echtgenote en stiefdochter hem dienen mee te vergezellen naar zijn land van herkomst en houdt evenmin in dat hij voorgoed van hen gescheiden wordt. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en meer bepaald aantoonde dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

2.5. De overtuiging van verzoeker dat zijn gezinsleven “*best [kan] worden bewerkstelligd door de toekenning van een verblijfsrecht aan verzoeker*”, en dat zijn geval te vergelijken valt met het arrest Sen van het EHRM, toont geen schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoekers geval heeft geen uitstaans met het arrest Sen. Hierin besliste het EHRM immers dat Nederland een in Turkije achtergebleven meisje moest toelaten tot het grondgebied, zodat dit meisje een gezinsleven zou kunnen hebben met haar in Nederland wonende Turkse familie. Deze omstandigheden zijn niet de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 12 EVRM. Verzoeker betoogt na het citeren van deze bepaling als volgt:

“Verzoeker, zijn echtgenote en stiefdochter leven officieel samen sedert 04.10.2011 (stuk 6).

Minstens sindsdien is sprake van een gezinsleven. . .

Voor het (onmogelijke) geval dat de Raad evenwel van oordeel zou zijn dat van een gezinsleven geen sprake is, voert verzoeker de schending aan van art. 12 EVRM.

Deze bepaling is geschonden indien verzoekers verblijf wordt geweigerd, terwijl niet redelijkerwijs van de in België verblijvende echtgenote kan gevraagd worden dat zij verzoeker

volgt naar diens land van verblijf (Commissie, nr. 2535/62, beslissing van 19 juli 1965, X v. Duitsland, Coll. 17, 28; J. VELU en R. ERGEC, La convention européenne des droits de l'homme, Brussel, Bruylant, 1990, nr. 705).

Uit de uiteenzetting onder het eerste middel is reeds gebleken dat van verzoekers echtgenote en stiefdochter redelijkerwijs niet kan worden verlangd dat zij verzoeker vervoegen in het voor hen totaal onbekende Wit-Rusland, en dit terwijl zij volledig in België zijn geïntegreerd en hier hun thuis hebben (inclusief de nationaliteit).

Verzoeker verwijst naar de relevante uiteenzetting onder het eerste middel, die hier voor volledig herhaald moet worden aangezien.

Voor zover geen schending voorligt van art. 8 EVRM, ligt minstens een schending voor van art. 12 EVRM.

Het middel is gegrond”.

2.7. De bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk verhinderen te huwen, aangezien hij reeds gehuwd is voordat de bestreden beslissing getroffen werd. Zij verhindert verzoeker evenmin om een gezin te stichten, minstens toont verzoeker dit niet aan door te verwijzen naar zijn bestaand gezinsleven met zijn Belgische echtgenote en stiefdochter. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing de afgifte niet verhindert van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en meer bepaald als hij aantoonst dat zijn echtgenote beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.8. In een derde middel werpt verzoeker op: “schending van art. 2 Eerste Protocol EVRM”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“ Artikel 2 Eerste Protocol EVRM bepaalt:

"Niemand zal het recht op onderwijs worden ontnomen. Bij de uitoefening van alle functies welke de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, zal de Staat eerbiedigen van de ouders om (voor hun kinderen) zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren welke overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen."

Doordat verweerster aan verzoeker en diens gezin oplegt om het gezinsleven elders te genieten, verplicht zij verweerders echtgenote en stiefdochter de facto om België te verlaten en zich in Wit-Rusland te bevestigen. Dit is immers naast België het enige land waarmee één van de gezinsleden nog een wezenlijke band heeft. Door aan het gezin deze feitelijke verplichting op te leggen, wordt aan verzoekers stiefdochter het recht ontnomen om in België verder school te lopen in een voor haar begrijpelijke taal. Verweerders stiefdochter spreekt, noch begrijpt Russisch, zodat school lopen in Wit-Rusland voor haar een onoverkomelijke leerachterstand zal opleveren. Verweerster mag niet redelijk van verweerders (Belgische) stiefdochter verlangen dat zij haar toekomstkansen moet gehypothekeerd zien in naam der controle op de immigratie. De belangenafweging, zoals zij door verweerster werd gemaakt, is onredelijk, te meer omdat verzoeker geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 2 Eerste Protocol EVRM.

Het middel is gegrond”.

2.9. De bestreden beslissing is niet gericht ten aanzien van verzoekers stiefdochter en zij houdt niet in dat zij haar stiefvader dient te volgen naar zijn land van herkomst. Verzoekers gehele betoog mist dat ook feitelijke grondslag.

Het derde middel is niet gegrond.

2.10. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verweerster heeft het verzoek tot gezinshereniging afgewezen onder eenvoudige verwijzing naar artikel 40ter Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verweerster heeft bij de voorbereiding van haar beslissing een onzorgvuldigheid bedreven, met name doordat zij de haar voorhanden zijnde gegevens klaarblijkelijk niet zorgvuldig heeft onderzocht en zich bijgevolg niet heeft gebaseerd op een correcte feitenvinding en toepassing van alle geldende rechtsbronnen. Zij heeft immers klaarblijkelijk de feiten niet getoetst aan het EVRM (cf. eerste t.e.m. derde middel).

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet iedere overheid nochtans handelen zoals een normale, voorzichtige, redelijk handelende overheid in dezelfde omstandigheden zou handelen. (K. LEUS, “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 106). Zij moet onder meer aan behoorlijke feitengaring doen (o.m. RvSt, Roeykens, nr. 109.262, 12 juli 2002; RvSt, Van Den Bossche, nr.199.444, 15 mei 2003). Zij moet de informatie ook zorgvuldig onderzoeken voordat zij een beslissing neemt.

Verweerster moest dus haar onderzoek van de aanvraag van verzoeker toetsen aan de gegevens die zij over verzoeker en diens gezin bezat of kon bezitten. Verweerster heeft klaarblijkelijk geen rekening gehouden met informatie over de hoedanigheid en leefomstandigheden van verzoekers echtgenote en stiefdochter - zoals hierboven uitgebreid uiteengezet -, die zij nochtans eenvoudig via consultatie van het rijksregister of op verzoek had kunnen bekomen.

De bestreden beslissing en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten geven er blijk van dat verweerster haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, en dat zij haar beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitengaring. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve geschonden.

Het middel is gegrond”.

2.11. De zorgvuldigheidsplicht waarop verzoeker zich beroept, geldt ook voor hem. Verzoeker dient een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart en kan daarbij alle stukken en elementen aan verwerende partij overmaken waarvan hij vindt dat ze relevant zijn of waarmee de verwerende partij naar zijn oordeel moet rekening houden. Met zijn betoog toont hij niet aan dat verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met elementen of stukken die hij heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het is niet aan verwerende partij om leemten in de bewijsvoering van verzoekende partij te gaan opvullen en gegevens te gaan opvragen bij verzoeker of te gaan motiveren aangaande gegevens die verwerende partij “kon” bezitten. De Raad ziet bovendien niet in hoe de verwerende partij via consultatie van het Rijksregister informatie had kunnen verkrijgen aangaande de “*hoedanigheid en leefomstandigheden van verzoekers echtgenote en stiefdochter*”, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde hoe de kennis van deze elementen tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA